

Dit is een voorbeeldtekst uit het boek "Vertellingen uit de Karavanserai" door Lut Baten en Leila Besharat. Deze tekst kan je integraal delen met geïnteresseerden met vermelding van de auteurs.

Het boek wordt uitgegeven door Uitgeverij sterck&devreese, en is binnenkort te verkrijgen o.a. bij De kleine Johannes, Leuven.

Vertellingen uit de Karavanserai – DE KONING VAN DE JUNGLE © 2021 by Lut Baten, Leila Besharat is licensed under CC BY-NC-ND 4.0. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

DE KONING VAN DE JUNGLE

Er was eens een leeuw die een goede koning wou zijn. Hij wou bijvoorbeeld dat iedereen in zijn jungle gelukkig was. Omdat hij dat niet alleen kon, riep hij dieren op om hem te helpen. Uiteraard moest hij omzichtig te werk gaan. Heel vriendelijk riep hij de vos bij zich.

“Vos, jij bent slim. Wil jij mijn raadgever zijn en me helpen? Ik zal je goed belonen.” De vos boog diep en antwoordde: ‘Ik zal heel goed luisteren en nadenken, majesteit.’

Daarna riep de leeuw de luipaard bij zich en sprak:

“Luipaard, Jij bent snel. Wil jij mijn raadgever zijn en me helpen? Ik zal je goed belonen”. De luipaard boog zijn hoofd en zei: “Ik loop zo hard ik kan, majesteit”.

Daarna was het de beurt aan de kraai. De leeuw zei tegen hem:

“Kraai, jij kunt vliegen waar je maar wil. Wil jij mijn raadgever zijn en me helpen? Ik zal je goed belonen “. De kraai boog voor de leeuw en zei: “Ik zal u alles vertellen, majesteit”.

Ze beloofden altijd samen te werken. Zogezegd, zo gedaan. Ze waren altijd samen, ook als de leeuw op jacht ging. En de leeuw deelde ook altijd de lekkere brokjes.

Op een dag vloog de kraai naar de leeuw toe en zei: “Majesteit! Hebt u ooit kamelenvlees geproefd? Het is echt heerlijk! Ik heb het een keer geproefd en heb er zo van genoten.”

De leeuw had nog nooit kamelenvlees gegeten. Hij had zelfs nog nooit van zijn leven een kameel gezien. Dus vroeg hij de kraai: “Hoe kan ik er een vinden?” De kraai zei: 'Er is een woestijn ver van hier. Ik vloog over die woestijn en zag een dikke kameel. Hij liep helemaal alleen”.

De leeuw vroeg aan de vos: “Weet jij wat een woestijn is?”

De vos zei: “Ik heb daar misschien al van gehoord. Is het daar niet warm? “

En aan de luipaard vroeg hij: “Weet jij wat een kameel is?”

De luipaard zei: ”Ik heb daar misschien al van gehoord. Kan die niet hardlopen?”

En de leeuw vroeg: “Kun je kameel opeten?”

De vos en de luipaard wisten eigenlijk niets af van 'woestijn' of van 'kameel', maar ze wilden de leeuw niet tegenspreken. Ze waren eigenlijk jaloers op de kraai. Wat wist die kraai nu af van woestijn en van kameel? Ze wilden vooral niet dat de leeuw dacht dat de kraai slimmer was dan zij. Daarom zeiden ze tegen de leeuw:

“De kraai heeft gelijk. Kamelenvlees is echt heerlijk en de koning zou het moeten proeven”.

En zo gingen de koning en zijn raadgevers de volgende dag op zoek naar de kameel in de woestijn.

Al snel kwamen ze op een plek waar de jungle ophield, waar geen groene bomen stonden en waar geen schaduw je uitnodigde om te rusten. Er was alleen een bloedhete zon en heel veel zand. Dit was nu woestijn.

De kraai vloog voorop en wees de weg. Hij had helemaal geen last van het warme weer en bleef maar schreeuwen. “Schiet op! De kameel is hier vlakbij.”

“Stop”, brulde de leeuw. Hij kon niet meer. Hij kon niet meer lopen. Zijn poten waren verbrand door het hete zand van de woestijn. “Ik wil het kamelenvlees niet. Ik wil terug naar de jungle”.

De kraai, de vos en de luipaard werden heel stil van zijn gebrul. Ze waren ver van de jungle verwijderd en vermoedden dat de leeuw ook honger had.

De slimme vos had een goed idee. Hij zei tegen de luipaard: “Blijf alsjeblieft hier. Kraai, vlieg jij naar de plek van de kameel. Ik volg je”. En zo vonden ze de kameel.

De vos keek naar dat grote beest met bult. Dit was nu een kameel. Moest die hard werken, zeg. Hij moest de hele tijd in rondjes lopen en zo water uit een diepe put naar boven halen.

De vos zei:

“Goeie middag, meneer. Ben jij de kameel?”

“Ja”, zuchtte de kameel.

“Loop jij graag in rondjes?”

“Nee”, zuchtte de kameel weer. “Maar wat kan ik doen? Mijn baas bindt mij hier vast”.

“Wil jij gelukkig zijn?” vroeg de vos

“Ja”, knikte de kameel.

“Wel”, zei de vos. “Kom dan mee.”

En de vos loog: “Mijn baas is echt sterk en heeft jouw baas opgegeten. Jij bent nu vrij. Mijn baas, de koning van alle dieren, heeft gevraagd om naar hem toe te gaan. Als je me volgt, dan hoef je de rest van je leven niet meer te werken”.

De kameel was uitgeput van het harde werk en wou maar al te graag op zijn gemak zijn. En dus volgde hij de vos. Ze zagen de leeuw en de luipaard al van ver. Na nog een tijdje waren ze eindelijk bij de leeuw.

“Majesteit!”, zei de vos, “Klim alstublieft op de kameel, zodat uw poten niet meer kunnen verbranden. We kunnen terugkeren naar de jungle”.

"Eindelijk," zuchtte de leeuw. "Kom luipaard en vos, klim mee op de kameel. We gaan naar huis. Kraai, wijs ons de weg."

En de kraai vloog boven hun hoofden om hen de weg te wijzen. Zo kwamen ze uiteindelijk terug thuis, in de jungle, hongerig en moe.

De avond was al gevallen. Er was niets om te eten. De vos, de luipaard en de kraai wachtten op de leeuw om de kameel te doden. Maar toen sprong de leeuw van de kameel af en zei: "Ik dank je hartelijk om mij te redden, mijn vriend. Je kunt hier blijven zo lang als je wil en ik beloof je mijn bescherming."

De vos, de luipaard en de kraai konden hun oren niet geloven. Wat nu? Ze hadden hun best gedaan om de kameel te vinden, en nu wou de leeuw hem niet doden en opeten?

De leeuw brulde:

"Hé jullie drie! Zien jullie niet dat ik honger heb? Mijn poten zijn verbrand. Zo kan ik niet lopen. Haal als de wind eten voor me!"

De vos en de luipaard en de kraai zetten het op een lopen, maar niet ver! Ze gingen niet op zoek naar voedsel. Ze maakten een plannetje. Hoe zou de leeuw die kameel toch opeten? En na een tijd keerden ze terug naar de leeuw.

De kraai boog diep en zei:

"Majesteit! We hebben lang gezocht, maar we konden geen eten voor u vinden. Aangezien we weten dat u veel honger hebt, willen we het u niet moeilijk maken, dus eet mij alstublieft op!"

Op dat moment rende de vos naar voren en sloeg de kraai opzij en zei:

- "Nee. Je bent erg klein. Ik ben groter dan jij en ik heb meer vlees dan jij. Majesteit, eet mij alstublieft op. "

Plotseling onderbrak de luipaard de vos en zei: "Nee, majesteit! Ik ben de grootste. Eet mij alstublieft op."

De kameel stond daar en keek naar hen. Hij dacht bij zichzelf: Ik moet aan de koning laten zien dat ik zijn dienaar ben. Dus ging hij naar voren en sprak: "Eet mij maar op, majesteit. Deze vrienden zijn betere dienaars".

Oef. Er viel een pak van hun hart, van de vos, de luipaard en de kraai. Nu moesten ze enkel nog wachten *tot de* leeuw de kameel zou doden en opeten.

De leeuw kneep zijn ogen toe en zuchtte uit de hoogte:

- "Ik dank jullie allemaal voor jullie aanbod. Ik zal jullie één voor één opeten".

Toen de kraai dit hoorde, vloog hij haastig weg. De vos en de luipaard renden de poten van onder hun lijf. Maar de kameel, die stond daar gewoon te staan, als dienaar, *klaar* om opgegeten te worden door de koning. De leeuw keek naar de kameel en lachte:

"Beste kameel! Jij bent de beste dienaar. Ik ga je niet opeten. Ik zal je beschermen zolang ik leef en niemand zal je pijn doen."

De kameel lachte zijn tanden bloot. Oef. En de leeuw? De leeuw zat tevreden te kijken, zoals leeuwen dat kunnen doen. Hij dacht bij zichzelf: "Mmm, aardig zijn is eigenlijk het beste dat er is op aarde." En hij kneep zijn ogen toe, zoals alle katten doen, en geeuwde.